

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/274/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

276/2012. (VIII. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2012. február 23-án előterjesztett **panaszát** a 2012. augusztus 22-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében és dr. Kádár András Kristóf testületi tag elfoglaltság miatti kizártsága mellett – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) XI. Kerületi Rendőrkapitányság– vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg, illetve alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) S. K. 2012. február 23-án a Budapesti Rendőr-főkapitányság XI. Kerületi Rendőrkapitányságán mondta jegyzőkönyvbe panaszát. A bejelentés tartalma szerint panasszal kíván élni egy 2012. február 22-én történt rendőri intézkedéssel szemben.

S. K. elmondta, hogy az intézkedés a Budapest, B. út 43/A. szám alatt, a Sz. Kft. székhelyén történt. S. K. a társaság irodavezetője, a panaszos pedig a Kft. tulajdonosa és ügyvezető igazgatója. Elmondása szerint a Budapest, B. út 43/A. szám alatti iroda egyben más cégek székhelye is. Az irodában tárolták többek között a cég összes iratát, számláit, személyes irataikat, számítógépeiket és büntető ügyben tett vallomásaikat (amelynek ők a sértettjei T.-vel szemben).

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2012. február 22-én 16 óra magasságában a távfelügyelet hívta fel S. K.-t azzal, hogy az iroda riaszt, és egy olyan személy jelentkezett be, aki nem tudta a riasztó kódját. S. K. a panaszos társaságában megjelent a helyszínen, ahol két ismeretlen munkás, valamint Cs. K. éppen bútorokat, festményeket, számítógépet, telefont, nyomtatót, valamint iratokat pakoltak egy teherautóba. Megérkezésükkor már a helyszínen volt két egyenruhás rendőr, két civil ruhás nyomozó, T., egy ügyvéd, Cs. K. és egy közjegyző. Az ingatlanba úgy jutottak be, hogy a lelakatolt láncot levágták. Kulcsuk volt, azonban a riasztó kódját nem ismerték.

T., az ügyvéd és a közjegyző azt állították, papírjuk van arról, hogy 2012. február 20-ai hatállyal T. a kft. ügyvezető igazgatója és tulajdonosa. A közjegyző egy elektronikus naplóban mutatta meg egy végzés részletét, amely alátámasztotta az általuk elmondottakat. A panaszosnak azonban nem volt tudomása róla, hogy már nem ő lenne a Kft. tulajdonosa és ügyvezető igazgatója.

S. K. és a panaszos kérték a helyszínen levő rendőröket, hogy vegyenek fel leltárt az elszállított tárgyakról, valamint hogy akadályozzák meg a további elszállítást, hatóságilag zárják le a területet, amíg az ügy el nem rendeződik. Ezen kéréseknek azonban a rendőrök nem tettek eleget, azt állították, hogy erre nincs lehetőségük. A panaszos és S. K. kifogásolták a rendőri intézkedést, hiszen így a saját és céges dokumentumaik a folyamatban levő büntetőeljárás ellenérdekű feléhez kerültek.

T. a helyszínen kiabált mind a panaszossal, mind a rendőrökkel, akik azonban nem tettek semmit ez ellen. A panaszos és S. K. nem juthattak hozzá saját dokumentumaikhoz és értéktárgyaikhoz, a rendőrök nem engedték, hogy igazolják, rendelkezhetnek azokkal, valamint hogy jogosan tartózkodnak a helyszínen. Bizonyítani szerették volna továbbá, hogy az épületben nem csak a Sz. Kft., hanem más kft.-k is jogosan tartózkodnak, ehhez azonban a rendőrök nem járultak hozzá, nem engedték, hogy az ezt igazoló dokumentumokat megkeressék.

S. K. a bejelentésében panaszolja azt is, hogy a jelenlévő közjegyző tétlenül nézte, hogyan jutott be T. az ingatlanba, valamint azt, hogyan pakolják ki és szállítják el az értékeket. A panaszos és S. K. kérték a nyomozókat, hogy segítsenek visszaszerezni az iratokat, ők azonban azt mondták, hogy a panaszos T.-től kérdezze meg, hova vitték azokat. Kifogásolja, hogy a folyamatban levő bűnügy gyanúsítottja láthat minden, az életükkel kapcsolatos dolgot, és most már rendelkezhet is felettük.

T. azt kiabálta a helyszínen, hogy őt nem állíthatja meg senki, a panaszos és társa „takarodjanak onnan”, és fenyegetőzött, hogy feljelenti azt a rendőrt, aki beengedi a panaszost vagy S. K.-t az épületbe. Közben folyamatos jelleggel káromkodott, és senki nem állította meg. S. K. kérte továbbá bejelentésében, hogy T. büntetőügyét tegyék át a XI. Kerületi Ügyészségtől a Fővárosi Főügyészséghez.

A panaszos és S. K. 2012. február 22-én a Nemzeti Nyomozóirodánál tettek feljelentést ismeretlen tettes ellen, intellektuális közokirat-hamisítás, lopás, közokirat-hamisítás, zaklatás, rágalmozás, levéltitok megsértése, közokirattal és magánokirattal visszaélés miatt.

S. K. elmondása szerint T. a jegyzőkönyv felvétele közben is a cég ügyfeleit, és a könyvelőjét értesítette, hogy ő a cég tulajdonosa, ügyvezetője. Ezen személyek adataihoz is az elszállított

iratokból juthatott hozzá. A panaszos és S. K. is céges telefont használnak, amit azonban T. a híváslista alapján letiltott, így nem tudnak telefonálni sem. S. K. elmondta, hogy már attól fél, hogy T. a családtagjaikat is zaklatni fogja, hiszen mindenhez hozzáférhet.

2) A 2012. február 27-én kelt, ügyfél meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvben a panaszos és S. K. közösen nyilatkoztak arról, hogy a fenti panaszban foglaltakat fenntartják, és kérik, hogy azt a Testület vizsgálja ki.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) Az intézkedő rendőrök 2012. február 22-én kelt közös jelentése szerint a Budapest, B. út 43/A. számhoz 15 óra 30 perckor érkezett ki az első két rendőr a Lágymányos Ügyelet utasítására, további két rendőr pedig 15 óra 50 perckor a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének utasítására. A r. főhadnagyot a r. főtörzsőrmester arról tájékoztatta, hogy a helyszínre érkezésükkor azt tapasztalták, hogy rakodó munkások bútorokat hordanak a fenti cím alól a járdán parkoló tehergépjárműbe. Elmondása szerint ezt követően felvette a kapcsolatot a G4S helyszínén tartózkodó járőrrel, M. J. L.-l, aki elmondta, hogy riasztásra érkeztek ki. Kérkezésükkor azt tapasztalták, hogy az irodahelyiségben bent tartózkodik a Sz. Kft. ügyvezetője (T.), ügyvédje és egy közjegyző. Az ügyvéd a kérdésekre elmondta, hogy az ingatlan a Sz. Kft. bérleménye, ezért ők jogosan tartózkodnak ott bent annak ellenére, hogy csak érvénytelen, rossz biztonsági kóddal tudtak bejutni. Erre azért került sor, mert az ügyvezetőnek egy régi alkalmazottja nem volt hajlandó megadni a biztonsági kódot a közöttük fennálló büntető, illetve polgári peres eljárások miatt. A r. főtörzsőrmester elmondása szerint a pakolást végző személyek az eseménnyel kapcsolatban nyilatkozni nem tudtak, az eseménnyel nem érintett céggént rendelték oda őket költöztetésre.

A r. főtörzsőrmester ezt követően felvette a kapcsolatot az ingatlanban tartózkodó személyekkel. Az ügyvéd elmondta, hogy a Cégbíróság 2012. február 20-ával bejegyezte T.-t a Sz. Kft. új ügyvezetőjeként, és megjelenésük oka, hogy a cég székhelyének megváltoztatása miatt az ott lévő és a cég tulajdonában álló bútorokat és egyéb eszközöket, dokumentumokat átszállítsák a cég új telephelyére. A közjegyző elmondta, hogy az ő szerepe az ügyben az, hogy – mivel hozzáfér a közhitelű nyilvántartáshoz – hitelesítse T. tulajdonjogát. Ezen felül leltárba vette a bent lévő ingóságokat, és közreműködésével nyitották ki az irodahelyiséget. Ezt követően a G4S munkatársa szólt, hogy arról értesültek, hogy a helyszínre tart egy hölgy, aki igazolni tudja a jogos tulajdonát az ingók felett és a cégben.

A r. főtörzsőrmester beszámolóját követően a r. főhadnagy felvette a kapcsolatot T.-vel az ügyvédje társaságában, akik egybehangzóan megerősítették a főtörzsőrmester által elmondottakat. Kifejtették, hogy a Sz. Kft. új ügyvezetője 2012. február 20-ai hatállyal T., amit hitelesített elektronikus közokirattal tudnak bizonyítani a helyszínen, és azért végzik a pakolást, mert a cég székhelyét áttették, így oda viszik leltározni a dolgokat. Az irodában K. közjegyző helyettes a r. főhadnagy kérdésére elmondta, hogy a jelen lévő ügyvéd kérésére érkezett, hogy hitelesítse az irodába történő bejutást és leltárt készítsen az ott lévő dolgokról, amit számítógépen a helyszínen rögzít. A r. főhadnagy kérésére továbbá az általa használt

ügyfélkapun keresztül bemutatta a hatályos és naprakész cégnyilvántartást, amelybe a [...] számú végzéssel bejegyezték T. ügyvezetői megbízatásának tényét.

16 óra körüli időben érkezett a helyszínre a magát a Sz. Kft. ügyvezető igazgatójának mondó panaszos, aki kérdésre elmondta, hogy nem érti, miért pakoltatja ki T. az irodáját, ő az ügyvezető igazgató, nem mondott le tisztségéről, és semmilyen más módon nem adta át hivatalosan a céget. A r. főhadnagy közölte vele, hogy T. igazolta a tisztségét a cégben, amit a panaszos teljességgel elképzelhetetlennek tartott, azonban hatályos cégkivonatot átadni nem tudott. Elmondta, hogy csak magán- és közokirat-hamisítás bűncselekményének elkövetése útján valósulhatott meg, mivel ő semmilyen módon nem működött közre. A panaszossal együtt érkezett a titkárnője (S. K.), aki elmondta, hogy az irodában tartotta más cégek iratait, valamint a nyelvtanfolyamához szükséges dokumentumokat, amiket szeretne visszakapni. Erre tekintettel a r. főhadnagy tájékoztatta őket az ügyvéd egyetértésével és közreműködésével, hogy azokat a szemrevételezést követően maradéktalanul visszakapják.

Mivel a r. hadnagy a helyszínen nem látta teljes mértékben tisztázottnak a cég tulajdonjogát, telefonon felvette a kapcsolatot a mb. Vizsgálati Osztályvezetővel, aki a cégnyilvántartóban ellenőriztette a céget. Megállapítást nyert, hogy 2012. február 19. napi frissítéssel T.-t még nem jegyezték be a cégnyilvántartásba ügyvezetőként. Amíg a r. főhadnagy ezt meg nem állapította, a pakolást végző személyekkel leállította a munkát, majd a közjegyző által mutatott, a helyszínen hitelesnek tűnő elektronikus iratokra alapozva engedélyezte a további pakolást.

A fenti személyeket ezt követően ellenőrizték a körözésben, és megállapították, hogy T. kényszerintézkedés hatálya alatt áll. Bűncselekmény a helyszínen nem volt megállapítható, a bejelentés tartalmát érintő betörés nem volt valós.

2) A r. főhadnagy 2012. május 2-án kelt kiegészítő jelentése szerint a vagyonvédelmi cég bejelentése alapján – mivel ők betörésről kaptak riasztást – az ügyelet utasítására jelent meg a helyszínen az elsődleges intézkedéseket megtevő r. főtörzsőrmester és r. őrmester, akikről a r. főhadnagy az intézkedést a kapitányságvezető utasítására átvette.

Az intézkedés során T. magatartása kezelhető volt, az intézkedés tapasztalatai alapján heves vérmérsékletű személy, akinek a hangvétele és hangneme S. K. és a panaszos helyszínre érkezésével ingerültté vált. Ekkor T.-t felszólították, hogy hagyjon fel a kiabálással és a káromkodással és hagyja el a hölgyek társaságát. Ez a felszólítás a jelenlévők által jól hallható, hangos rendreutasítás volt. Ezt követően a jelen lévő ügyvéd közvetítésével zajlott a kommunikáció. Az ingatlan kiürítését a helyszínen a rendőrség azért engedélyezte, mert a helyszínen a közjegyző helyettes elektronikusan igazolta T. tulajdonjogát a kérdéses cég felett. Erről a panaszost és társát tájékoztatták, ők azonban kérésre nem tudtak friss cégkivonatot bemutatni. A r. főhadnagnak nincs tudomása arról, hogy a panaszost és társát a helyszínen a jegyzőtől kérhető birtokvédelemről tájékoztatták-e. Külön leltárt nem készítettek az elszállított ingóságokról, mert azt a helyszínen végig jelen lévő és a helyiség kiürítésének folyamatát jegyzőkönyvben rögzítő közjegyző helyettes készítette el.

3) A Testület megkapta a panaszos cégbírósi bejegyző végzés megtámadásáról szóló, 2012. február 27-én kelt beadványát, a tulajdon módosítás kapcsán, bankszámlával való visszaélés, csalás, közokirat-hamisítás miatt 2012. február 24-én tett panaszát, valamint a panaszosnak

2012. február 22-én és S. K.-nak 2012. február 23-án a Nemzeti Nyomozóirodánál tett feljelentését, ezek részletes ismertetésétől azonban – mivel a panaszüggyel kapcsolatosan releváns többletinformációt nem tartalmaznak – eltekint.

III.

A Testületnek először azt kellett megvizsgálnia, hogy mely panaszosi sérelmekre terjed ki a hatásköre. A panaszos beadványában sérelmezte a közjegyző eljárását, kérte továbbá, hogy büntetőügyét tegyék át a XI. Kerületi Ügyészségtől a Fővárosi Főügyészséghez.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Fentiek értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti, hatásköri rendelkezés alapján a Testület nem vizsgálhatja a közjegyzők eljárását, a közjegyzőkről szóló 1991. évi VI. törvény alapján az a területi közjegyzői kamara elnökségének a feladata. Nem jogosult továbbá a Testület a büntetőügy áttétele iránt sem intézkedni, mert arra a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései az irányadók.

A Testület ezért a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján azt tette vizsgálatává, hogy a kikerkező rendőrök megfelelően teljesítették-e intézkedési kötelezettségüket.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz, a XIII. cikkben foglalt tulajdonhoz, valamint a II. cikkben foglalt emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos azon sérelmei kapcsán, hogy az intézkedő rendőrök nem akadályozták meg a házban lévő ingóságok elszállítását, nem zárták le a területet, nem segítettek visszaszerezni az iratokat, és nem vettek fel leltárt a kipakolt dolgokról, a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A r. főhadnagy 2012. május 2-án kelt kiegészítő jelentése szerint a vagyonvédelmi cég bejelentése alapján – mivel ők betörésről kaptak riasztást – az ügyelet utasítására jelent meg a helyszínen az elsődleges intézkedéseket megtevő r. főtörzsőrmester és r. őrmester, akikről a r. főhadnagy az intézkedést a kapitányságvezető utasítására átvette.

A biztonsági szolgálat tehát a bejelentésében jelezte, hogy feltehetőleg egy betöréses lopás van folyamatban a panaszolt ingatlanban, és azzal összefüggésben kért rendőri segítséget. Ez az esemény nyilvánvalóan olyannak tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tesz szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztet, hiszen jogellenes cselekmény elkövetésének a lehetőségét veti fel. A Testületnek ezért ezt követően azt kellett megvizsgálnia, hogy a rendőrség ezen intézkedési kötelezettségét megfelelően teljesítette-e.

Jelen esetben a rendőrök egy betörésről tett bejelentés alapján érkeztek ki a helyszínre, ahol azt tapasztalták, hogy T., Cs. K., egy ügyvéd és közjegyzők felügyeletével munkások ürítik ki a panaszolt ingatlant. T.-nek a bejárati ajtóhoz volt kulcsa, a riasztó kódját azonban nem ismerte. T. a rendőröknek elmondta, hogy 2012. február 20-ai hatállyal ő a tulajdonosa és ügyvezetője annak a társaságnak, amelynek székhelyén az incidens történt. A közjegyző ezt egy elektronikus végzés bemutatásával igazolta a rendőröknek. Ezt követően érkezett meg a S. K. a panaszossal, aki a fentieket cáfolva elmondta, hogy ő a társaság tulajdonosa és ügyvezetője, és olyan dokumentumokat bizonyosan nem írt alá, amely T. tulajdonosi jogosultságának, illetve ügyvezetői megbízatásának bejegyzését szolgálta volna. A r. főhadnagy elmondása szerint azonban S. K. és a panaszos a helyszínen a kérésére nem tudtak friss cégkivonatot bemutatni. Mivel a r. főhadnagy nem látta tisztázottnak a tulajdonosi viszonyokat, a munka leállítását követően az ÜTI-től kért segítséget, aki ellenőriztette a társaságot a cégnyilvántartásban. Az ÜTI arról tudta tájékoztatni a r. főhadnagyot, hogy 2012. február 19-ei hatállyal T. nem volt bejegyezve vezető tisztségviselőként a kft.-be. A r. főhadnagy ezt követően, a közjegyző által mutatott, a „helyszínen hitelesnek tűnő” elektronikus iratra alapozva engedélyezte a munka folytatását.

A Testület 28/2008. (VII. 9.) számú állásfoglalásában fejtette ki azon álláspontját, hogy a rendőr intézkedési kötelezettségének teljesítését a jogbiztonság elvének és ezzel összefüggésben a személyek tisztességes eljáráshoz fűződő jogának viszonylatában kell vizsgálni. Az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozatában rögzíti, hogy a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX törvény 2. §-ának (1) bekezdése által lefektetett jogállamiság elvének nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság érvényesülése nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Az 56/1991. (XI. 8.) AB határozat szerint „a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.”

Ilyen tekintetben a jogbiztonság alkotmányos követelménye szoros kapcsolatot mutat a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoggal, amelyben egyértelműen benne foglaltatik, hogy az állampolgárok jogainak és érdekeinek védelmében az erre jogosult és kötelezett szervek a jogszabályokban lefektetett előírásoknak megfelelően fellépjenek.

A jogszabályban rögzített intézkedési kötelezettség a fentiek értelmében a jogbiztonság követelményéből és az ahhoz erős szálakkal kötődő tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadóan megkívánja, hogy a rendőrség az állampolgárok jogainak védelme érdekében a rendelkezésére álló valamennyi eszközt minden szükséges esetben alkalmazza.

Jelen esettel összefüggésben a Testület rámutat a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdésére, amely szerint „az olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül, a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Ugyanilyen bizonyító ereje van az olyan okiratnak is, amelyet más jogszabály közokiratnak nyilvánít.” A Cégbíróság elektronikus végzése tehát közokirat, amelynek tartalmát a rendőrnek az ellenkező bizonyításáig nem kell megkérdőjeleznie.

A Testület megítélése szerint ezért jelen esetben helyesen járt el a rendőr akkor, amikor intézkedését a közjegyző által bemutatott, elektronikus végzésre alapozta, még akkor is, ha annak tartalmát az ÜTI – mivel naprakész nyilvántartáshoz nem volt hozzáférése – nem tudta megerősíteni. Nem volt tehát indokolt az ingóságok elszállításának megakadályozása, illetve a terület lezárása sem.

Mindezek alapján Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tulajdonhoz és tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

2) A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedő rendőrök nem fékeztek meg T.-t, aki mindvégig káromkodott és kiabált a panaszossal és S. K.-val.

Az Rtv. 2. §-a szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” A hivatkozott jogszabályhely lehetőséget nyújt az intézkedő rendőrnek arra, hogy közbelépjen olyan helyzetekben is, amikor az egyik jelenlévő fél a másik emberi méltóságát sértve jár el, káromkodik, kiabál.

A panaszos fenti sérelmével kapcsolatban a r. főhadnagy a kiegészítő jelentésében annyit közöl, hogy az intézkedés során T. magatartása kezelhető volt, az intézkedés tapasztalatai alapján heves vérmérsékletű személy, akinek a hangvétele és hangneme a panaszos és S. K. helyszínre érkezésével ingerültté vált. Ekkor T.-t felszólították, hogy hagyjon fel a kiabálással és a káromkodással és hagyja el a hölgyek társaságát. Ez a felszólítás a jelenlévők által jól hallható, hangos rendreutasítás volt. Ezt követően a jelen lévő ügyvéd közvetítésével zajlott a kommunikáció.

A panaszosi és a rendőri elmondás ellentétben áll tehát a tekintetben, hogy az intézkedő rendőrök rendre utasították-e T.-t, és T. ezen rendőri felszólításnak engedelmeskedett-e,

ezen ellentmondást azonban a Testület egyéb bizonyítási eszköz hiányában nem tudta feloldani, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

Vizsgálata eredményeként a Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való joga az intézkedési kötelezettség teljesítése vonatkozásában. Az egymásnak ellentmondó bizonyítékok miatt pedig a panaszos emberi méltóságának sérelme nem volt megállapítható a panasz azon része tekintetében, miszerint az intézkedő rendőr nem fékezte le a jelen lévő másik felet.

Erre tekintettel a Testület a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. augusztus 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Féja András
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTÉSTÜLET